

[Justitsministeren.]

undersøgelse foretager straffelovrådet en række andre undersøgelser, der bl. a. skal give et billede af det klientel, der dømmes til forvaring, og den behandling, det får. Der er således ikke tale om, at straffelovrådets arbejde med spørgsmålet ligger stille, medens man venter på resultaterne fra kriminalistisk institut.

Det er jo ikke nogen ukendt situation, at man ved behandlingen af større reformspørgsmål kommer til at stå i noget af et dilemma mellem, om man straks skal gennemføre reformen på grundlag af mere almindelige fornemmelser og vurderinger af, hvorledes ordningen bør være, eller om man skal ofre den tid, der er nødvendig, for at søge de faktiske forhold ordentligt belyst, før afgørelsen træffes. I det foreliggende tilfælde har man som nævnt valgt at søge spørgsmålet belyst gennem en række undersøgelser, der kan danne grundlaget for den politiske beslutning. At indtage et andet standpunkt nu midt i undersøgelsen ville jeg finde urigtigt.

Det forhold, at der nu foretages en sagkyndig behandling af spørgsmålet vedrørende den tidsubestemte forvaringssanktion, bevirker også, at det efter min opfattelse ville være forkert på forhånd at give udtryk for, hvorledes den fremtidige ordning skal være. Selv om det ikke er ukendt, heller ikke for det ærede medlem, hvor min umiddelbare sympati ligger i dette spørgsmål, kan jeg derfor ikke nu give svar på det spørgsmål, der lyder på, hvornår jeg vil fremsætte et forslag om afskaffelse af den tidsubestemte dom til forvaring. Men jeg regner med, at straffelovrådets behandling af spørgsmålet afsluttes i løbet af det kommende år, altså i 1971.

Det er mit håb, at der forinden kan afgives en delbetænkning vedrørende ungdomsfængsel, der jo er delvis ubestemt, således at spørgsmålet om gennemførelse af nye regler på dette specielle område kan afgøres tidligere.

Må jeg til sidst i anledning af det, hr. Vivike sagde om barbarisk straffedom, erindre om, at den lægeligt ledede forvaringssanktion netop blev indført ud fra et ønske om at give de indsatte den mest hensigtsmæssige behandling. Man kunne af hr.

Vivikes udtalelser få det indtryk, at forvaringssanktionen var udtryk for et ønske om at straffe karakterafvigere — det er jo karakterafvigere, der kommer ud for denne sanktion — særlig hårdt. Det er ikke tilfældet, og jeg vil gerne sige det, også for derigennem at sige noget om en af dem her i Danmark, der er gået stærkest ind for denne behandlingsform, overlæge Stürup. I sin tid, da han fremsatte sine ideer, var det tanker, der vakte genlyd, jeg havde nær sagt over hele verden, i alt fald over hele Europa, og jeg ved med sikkerhed, at han fremsatte dem netop ud fra den betragtning, at disse mennesker trængte til behandling; det var behandling, de skulle have, ikke straf.

Også derfor synes jeg, at man bør vente med en udtalelse om, at der ingen virkelig behandling sker på forvaringsanstalten, til man har set, hvad resultatet er af de undersøgelser, der er i gang.

Vivike: Det er rigtigt, som ministeren siger, at hensigten med den tidsubestemte straf var at behandle disse mennesker. Det har jeg brugt i min skriftlige motivering, og jeg er ikke meget for at gentage mig selv for mange gange. Det var den gode hensigt, og den var human, og det er rigtigt, at vi blev opsøgt af delegationer fra omtrent hele Europa i 1930'erne, da vi havde indført den. Men det triste er jo, at der foregår ikke det, jeg kalder en virkelig behandling, for man har ikke personale, man har ikke psykiatere og psykologer nok i forvaringsanstalterne til at behandle dem. Man kan behandle enkelte, man kan give nogle piller, men den gode hensigt er aldrig blevet opfyldt — det må vel være på grund af mangel på bevillinger til at gøre det. Derfor kommer denne strafform til at virke, som den ikke skulle, nemlig som en ekstra hård straf over for karakterafvigere, for så vidt som det er dem, man mener der sidder i forvaringsanstalterne, og der sidder nok nogle. Jeg kan nu ikke rigtig begribe, hvordan retslægerådet, som aldrig taler med eller ser vedkommende, kan bestemme, at denne mand er karakterafviger; dér har vi en svaghed, men det kommer sådan set ikke spørgsmålet ved.

Jeg var glad for at høre ministeren sige,